Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 15. septembra 2016*

[Znenie opravené uznesením z 28. novembra 2016]

„Odmeny a dôchodky úradníkov a zamestnancov Únie — Ročná úprava — Nariadenia (EÚ) č. 422/2014 a 423/2014 — Nezrovnalosti počas procesu prijímania aktov — Nekonzultovanie odborových organizácií“

Vo veci T-456/14,

L’association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (TAO-AFI), so sídlom v Bruseli (Belgicko),

Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen (SFIE-PE), so sídlom v Bruseli,

v zastúpení: M. Casado García-Hirschfeld a J. Vanden Eynde, advokáti,

žalobcovia,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: A. Troupiotis a E. Taneva, splnomocnení zástupcovia,

a

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bauer a E. Rebasti, splnomocnení zástupcovia,

žalovaným,

ktorých v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: pôvodne J. Currall a G. Gattinara, neskôr M. Gattinara a F. Simonetti, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ, ktorým sa navrhuje zrušenie nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 422/2014 zo 16. apríla 2014, ktorým sa s účinnosťou od 1. júla 2011 upravujú odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Európskej únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky (Ú. v. EÚ L 129, 2014, s. 5), a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 423/2014 zo 16. apríla 2014, ktorým sa

* Jazyk konania: francúzština.

s účinnosťou od 1. júla 2012 upravujú odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Európskej únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky (Ú. v. EÚ L 129, 2014, s. 12),

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias, sudcovia M. Kăncheva (spravodajkyňa) a C. Wetter,

tajomník: S. Bukšek Tomac, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. marca 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Služobný poriadok úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), pripojený k nariadeniu č. 31 (EHS)/11 (ESAE), ktorým sa ustanovuje Služobný poriadok úradníkov a podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskeho hospodárskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Ú. v. ES 1962, 45, s. 1385), zmenenému a doplnenému nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 1080/2010 z 24. novembra 2010 (Ú. v. EÚ L 311, 2010, s. 1), v článku 64 stanovuje:

„Odmena úradníka vyjadrená v eurách sa po povinných zrážkach uvedených v tomto služobnom poriadku alebo vo vykon-ávacích nariadeniach určí pomocou opravného koeficientu, vyššieho, nižšieho alebo rovnajúceho sa 100 %, v závislosti od životných podmienok na jednotlivých miestach výkonu práce.

Tieto opravné koeficienty schváli Rada kvalifikovanou väčšinou na návrh Komisie podľa článku 16 ods. 4 a 5 [ZEÚ].“

2 Článok 65 služobného poriadku stanovuje:

„1. Rada každý rok upraví odmeny úradníkov a ostatných zamestnancov Únie. Táto úprava sa uskutoční v septembri na základe spoločnej správy Komisie na základe spoločného indexu, ktorý pripraví Štatistický úrad Európskej únie po dohode s vnútroštátnymi štatistickými úradmi členských štátov; index bude odrážať situáciu k 1. júlu v každej z krajín Únie.

Počas tejto úpravy Rada zváži, či v rámci hospodárskej a sociálnej politiky Únie je potrebné upraviť odmeny. Do úvahy vezme najmä všetky zvýšenia miezd vo verejnej službe a potreby prijatia nových úradníkov.

2. V prípade podstatnej zmeny životných nákladov Rada do dvoch mesiacov rozhodne o potrebných úpravách opravných koeficientov a v prípade potreby ich použije so spätnou pôsobnosťou.

3. Na účely tohto článku Rada rozhoduje kvalifikovanou väčšinou na návrh Komisie podľa článku 16 ods. 4 a 5 [ZEÚ].“

3 Podľa článku 82 ods. 2 služobného poriadku, ak Rada podľa článku 65 ods. 1 rozhodne o úprave odmien, rovnaká úprava sa použije pri dôchodkoch.

4 Na základe článku 65a služobného poriadku sú pravidlá vykonávania článkov 64 a 65 služobného poriadku uvedené v prílohe XI uvedeného služobného poriadku.

5 Táto príloha XI s názvom „Vykonávacie predpisy k článkom 64 a 65 služobného poriadku“ pozostáva z viacerých kapitol, pričom kapitola 1, zložená z článkov 1 až 3, má názov „Ročná revízia odmeny, stanovená v článku 65 ods. 1 služobného poriadku“ a kapitola 4 má názov „Tvorba a zrušenie korekčných koeficientov (článok 64 služobného poriadku)“.

6 Článok 1 prílohy XI služobného poriadku, ktorý je súčasťou oddielu 1 kapitoly 1 tejto prílohy, stanovuje, že na účely preskúmania podľa článku 65 ods. 1 služobného poriadku Štatistický úrad Európskej únie (Eurostat) vypracuje každý rok do konca októbra správu o zmenách životných nákladov pre Brusel (Belgicko) (bruselský medzinárodný index), o zmenách životných nákladov mimo Bruselu (ekonomické parity a implicitné indexy), ako aj o zmenách kúpnej sily platov národných štátnych zamestnancov v ústrednej štátnej správe v ôsmich členských štátoch (špecifické ukazovatele). Uvedený článok 1 obsahuje tiež spresnenia týkajúce sa postupu, ktorý má Eurostat sledovať v spolupráci s členskými štátmi pri výpočte týchto zmien.

7 Článok 3 prílohy XI služobného poriadku, z ktorého pozostáva oddiel 2 kapitoly 1 tejto prílohy nazvaný „Postupy pre ročnú úpravu odmien a dôchodkov“, stanovuje:

„1. S účinnosťou od 1. júla a podľa článku 65 ods. 3 služobného poriadku Rada pred koncom každého roka rozhodne, na návrh Komisie a na základe kritérií stanovených v oddiele 1 tejto prílohy, o úprave odmien a dôchodkov.

2. Veľkosť úpravy sa zistí tak, že bruselský medzinárodný index sa vynásobí špecifickým ukazovateľom. Úprava sa vyjadrí v čistej hodnote ako jednotná cezhraničná percentuálna sadzba.

3. Veľkosť takto určenej úpravy sa zapracuje do tabuliek základných platov, uvedených v článku 66 Služobného poriadku…

…

5. V Belgicku a Luxembursku sa nepoužije žiaden korekčný koeficient. Korekčné koeficienty použiteľné na:

a) platy úradníkov Únie pôsobiacich v ostatných členských štátoch a na niektorých iných miestach zamestnania;

b) … na dôchodky úradníkov vyplácané v ostatných členských štátoch pre časť zodpovedajúcu získaným právam, ktoré boli získané pred 1. májom 2004;

sa stanovia na základe pomerov medzi zodpovedajúcimi ekonomickými paritami, uvedenými v článku 1 tejto prílohy, a kurzami uvedenými v článku 63 Služobného poriadku pre príslušné krajiny.

Použijú sa postupy, stanovené v článku 8 tejto prílohy, ktoré sa týkajú spätného uplatnenia korekčných koeficientov v miestach zamestnania s vysokou mierou inflácie.

…“

8 Článok 8 prílohy XI služobného poriadku stanovuje dátumy účinnosti ročnej úpravy a priebežnej úpravy opravného koeficientu v prípade miest s výrazným zvýšením životných nákladov.

9 Kapitola 5 prílohy XI služobného poriadku má názov „Ustanovenie o výnimke“. Pozostáva z jediného článku 10, ktorý stanovuje:

„V prípade vážneho a náhleho zhoršenia ekonomickej a sociálnej situácie v Únii, hodnotenej na základe objektívnych údajov poskytnutých Komisiou na tento účel, Komisia predloží potrebné návrhy, o ktorých Európsky parlament a Rada rozhodnú v súlade s článkom 336 [ZFEÚ].“

10 Podľa článku 15 ods. 1 prílohy XI služobného poriadku sa ustanovenia tejto prílohy uplatňujú od 1. júla 2004 do 31. decembra 2012.

11 Rada Európskej únie v decembri 2010 vyhlásila, že „najnovšia finančná a hospodárska kríza, ku ktorej došlo v rámci [Únie] a ktorá viedla k rozsiahlym fiškálnym úpravám a zvýšeniu neistoty v oblasti zamestnanosti v niekoľkých členských štátoch,… spôsobila vážne a náhle zhoršenie hospodárskej a sociálnej situácie v [Únii]“. Požiadala Európsku komisiu, aby na základe článku 10 prílohy XI služobného poriadku, ako aj s ohľadom na objektívne údaje poskytnuté Komisiou na tento účel včas predložila príslušné návrhy, aby ich Európsky parlament a Rada mohli preskúmať a prijať do konca roka 2011 (rozsudok z 19. novembra 2013, Komisia/Rada, C-63/12, EU:C:2013:752, bod 12).

12 Komisia 13. júla 2011 predložila Rade správu o ustanovení o výnimke (článok 10 prílohy XI služobného poriadku) [KOM(2011) 440 v konečnom znení]. Podľa tejto správy ukazovatele poukazovali na to, že v Európskej únii pokračoval postupný hospodársky vzostup. V tejto správe sa dospelo k záveru, že počas príslušného obdobia, t. j. od 1. júla 2010, keď nadobudla účinnosť posledná ročná úprava odmien, do polovice mája 2011, keď boli dostupné najnovšie údaje, nedošlo k vážnemu a náhlemu zhoršeniu ekonomickej a sociálnej situácie v Únii, a teda nebolo potrebné predložiť návrh na základe článku 10 prílohy XI služobného poriadku. Preskúmanie správy z 13. júla 2011 viedlo v Rade k následným diskusiám, na základe ktorých Rada opätovne požiadala Komisiu, aby postupovala podľa článku 10 a včas predložila príslušný návrh o úprave odmien, aby ho Parlament a Rada mohli preskúmať a prijať do konca roka 2011 (rozsudok z 19. novembra 2013, Komisia/Rada, C-63/12, EU:C:2013:752, body 13 až 15).

13 V odpovedi na túto žiadosť Komisia predložila oznámenie KOM(2011) 829 v konečnom znení z 24. novembra 2011, v ktorom sa poskytujú dodatočné informácie k správe z 13. júla 2011, založené predovšetkým na európskych hospodárskych prognózach, ktoré 10. novembra 2011 oznámilo Generálne riaditeľstvo Komisie pre hospodárske a finančné záležitosti. V týchto dodatočných informáciách Komisia uviedla, že tieto prognózy „poukazuj[ú] na trendy zhoršovania v roku 2011 v porovnaní s jarnou prognózou, pokiaľ ide o ekonomické a sociálne ukazovatele[, a že] európske hospodárstvo v súčasnosti prechádza krízou“. Komisia však zastávala názor, že vzhľadom na viaceré skutočnosti Únia nečelila výnimočnej situácii v zmysle článku 10 prílohy XI služobného poriadku, ktorá by odôvodňovala prijatie opatrení prekračujúcich rámec straty kúpnej sily vyplývajúcej z „bežnej“ metódy stanovenej v článku 3 tejto prílohy. Komisia uviedla, že preto nemôže uplatniť ustanovenie o výnimke, lebo by tým porušila článok 10 uvedenej prílohy. Komisia v ten istý deň predložila návrh nariadenia Rady, ktorým sa s účinnosťou od 1. júla 2011 upravujú odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky [KOM(2011) 820 v konečnom znení)], ku ktorému pripojila odôvodnenie (ďalej len „ návrh na úpravu odmien z novembra 2011“). Úprava odmien navrhnutá na základe „bežnej“ metódy stanovenej v článku 3 prílohy XI služobného poriadku bola 1,7 % (rozsudok z 19. novembra 2013, Komisia/Rada, C-63/12, EU:C:2013:752, body 16 a 17).

14 Komisia navyše 13. decembra 2011 predložila Parlamentu a Rade návrh nariadenia Parlamentu a Rady, ktorým sa mení a dopĺňa služobný poriadok (ďalej len „návrh na zmenu a doplnenie služobného poriadku z decembra 2011“).

15 Rozhodnutím Rady 2011/866/EÚ z 19. decembra 2011, ktorým sa s účinnosťou od 1. júla 2011 upravujú odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Európskej únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky (Ú. v. EÚ L 341, 2011, s. 54), Rada rozhodla neprijať návrh na úpravu odmien z novembra 2011.

16 Komisia podala 3. februára 2012 proti rozhodnutiu 2011/866 žalobu o neplatnosť (vec C-63/12). Okrem toho zaslala predsedníctvu Rady list z 25. januára 2012, ktorý sekretariát Rady zaevidoval 20. februára 2012, kde Radu podľa článku 265 ZFEÚ vyzýva, aby prijala návrh na úpravu odmien z novembra 2011 do dvoch mesiacov od doručenia tohto listu. Rada uvedený list „vzala na vedomie“.

17 Komisia podala 26. apríla 2012 žalobu na základe článku 265 ZFEÚ, ktorou sa domáhala, aby Súdny dvor určil, že Rada si tým, že neprijala návrh na úpravu odmien z novembra 2011, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo služobného poriadku (vec C-196/12).

18 Rada podala 9. februára 2013 žalobu, ktorej predmetom bol návrh na zrušenie oznámenia Komisie z 24. novembra 2011 v rozsahu, v akom v ňom Komisia s konečnou platnosťou odmietla predložiť Parlamentu a Rade príslušné návrhy na základe článku 10 prílohy XI služobného poriadku, ako aj návrhu na úpravu odmien z novembra 2011, a subsidiárny návrh, aby Súdny dvor podľa článku 265 ZFEÚ konštatoval porušenie Zmlúv z dôvodu, že Komisia nepredložila Parlamentu a Rade príslušné návrhy na základe uvedeného článku (vec C-66/12).

19 Parlament a Rada po trojstrannom rokovaní prijali 23. októbra 2013 návrh na zmenu a doplnenie služobného poriadku z decembra 2011 v podobe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 1023/2013 z 22. októbra 2013, ktorým sa mení Služobný poriadok úradníkov Európskej únie a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 15). Uvedeným nariadením bola okrem iného v prílohe XI služobného poriadku zavedená nová metóda týkajúca sa ročnej úpravy odmien uvedenej v článku 65 ods. 1 služobného poriadku.

20 Článok 19 prílohy XIII služobného poriadku, zmenený a doplnený nariadením č. 1023/2013, však stanovoval, že články 63 až 65, 82 a 83a služobného poriadku, jeho prílohy XI a XII a článok 20 ods. 1 a články 64, 92 a 132 podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov, ktoré boli v platnosti pred 1. novembrom 2013, teda ustanovenia týkajúce sa úpravy odmien a dôchodkov úradníkov a ostatných zamestnancov Únie, zostávajú naďalej v platnosti výlučne na účely akýchkoľvek úprav potrebných na dosiahnutie súladu s rozsudkom Súdneho dvora podľa článku 266 ZFEÚ o uplatňovaní uvedených článkov.

21 Súdny dvor 19. novembra 2013 zamietol žaloby podané Komisiou vo veciach C-63/12 a C-196/12 a v dôsledku toho zastavil konanie o žalobe podanej Radou vo veci C-66/12 (rozsudky z 19. novembra 2013, Rada/Komisia, C-66/12, EU:C:2013:751; z 19. novembra 2013, Komisia/Rada, C-63/12, EU:C:2013:752, a z 19. novembra 2013, Komisia/Rada, C-196/12, EU:C:2013:753).

22 Komisia 29. novembra 2013 oznámila zastupiteľským odborovým zväzom a združeniam zamestnancov (ďalej len „OZ“), že 2. decembra 2013 sa bude konať stretnutie v rámci sociálneho dialógu týkajúce sa rozsudkov z 19. novembra 2013, Rada/Komisia (C-66/12, EU:C:2013:751), z 19. novembra 2013, Komisia/Rada (C-63/12, EU:C:2013:752), a z 19. novembra 2013, Komisia/Rada (C-196/12, EU:C:2013:753).

23 Podpredseda Komisie pre administratívu oznámil 9. decembra 2013 zástupcom zamestnancov, že so súhlasom predsedu navrhne kolégiu úpravu platov o 0,9 % na rok 2011 s účinnosťou od 1. júla 2011 a o 0,9 % na rok 2012 s účinnosťou od 1. júla 2012.

24 Komisia 10. decembra 2013 oznámila zástupcom zamestnancov, že v ten istý deň predložila Parlamentu a Rade na základe článku 10 prílohy XI služobného poriadku návrhy nariadení o úprave odmien a dôchodkov úradníkov a ostatných zamestnancov Únie o 0,9 % na rok 2011 s účinnosťou od 1. júla 2011 a o 0,9 % na rok 2012 s účinnosťou od 1. júla 2012.

25 Ústredný výbor zamestnancov 17. decembra 2013 po informačnom stretnutí, ktoré usporiadal podpredseda Komisie, vo vyhlásení adresovanom kolégiu komisárov uviedol, že nesúhlasí s návrhmi nariadení uvedenými v bode 24 vyššie, lebo sa domnieval, že číselné údaje uvedené v týchto návrhoch sú úplne arbitrárne, nie sú založené na presných štatistikách ani objektívnych údajoch a nemajú odborný základ.

26 Žalobcovia, l'association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (TAO-AFI) a Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen (SFIE-PE), listami z 18. decembra 2013 a 26. februára 2014 oznámili predsedovi Parlamentu, že nesúhlasia s novým návrhom Komisie z dôvodu, že tento návrh nie je založený na overiteľnej metóde výpočtu a spočíva na svojvoľných úvahách.

27 Generálna riaditeľka Komisie pre ľudské zdroje Irene Souka interným e-mailom z 19. decembra 2013 okrem iného oznámila zamestnancom Komisie, že Komisia má zákonnú povinnosť predložiť Parlamentu a Rade nové návrhy na úpravu odmien na roky 2011 a 2012 a že tieto návrhy stanovujú úpravu o 0,9 % na rok 2011 s účinnosťou od 1. júla 2011 a o 0,9 % na rok 2012 s účinnosťou od 1. júla 2012. V tomto e-maile bolo tiež uvedené, že výbor Parlamentu pre právne veci 16. decembra 2013 podporil tieto návrhy a že začiatkom roka 2014 majú byť predložené Rade.

28 Pani Souka listom z 22. januára 2014 odpovedala na otvorený list z 25. novembra 2013 a na e-mail z 13. januára 2014, ktoré jeden z OZ zaslal podpredsedovi Komisie pánovi Šefčovičovi. V tomto liste okrem iného pripomenula, že pred predložením návrhu Komisie týkajúceho sa úpravy odmien Parlamentu a Rade sa konali dve stretnutia v rámci sociálneho dialógu, a to výmena názorov so všetkými OZ 2. decembra 2013, ktorá sa týkala rôznych možností, ktoré mala Komisia vzhľadom na rozsudok z 19. novembra 2013, Komisia/Rada (C-63/12, EU:C:2013:752), a prezentácia pána Šefčoviča pre všetky OZ 9. decembra 2013 týkajúca sa prístupu, ktorý Komisia chcela v tejto súvislosti zaujať.

29 Dňa 4. marca 2014 sa konalo trojstranné rokovanie o tomto návrhu medzi Parlamentom, Radou a Komisiou. Výsledkom tohto rokovania bola dohoda o ročnej úprave odmien a dôchodkov úradníkov a ostatných zamestnancov EÚ na roky 2011 a 2012.

30 Komisia e-mailom zo 7. marca 2014 oznámila žalobcom, že podľa dohody, ku ktorej sa dospelo počas trojstranného rokovania zo 4. marca 2014, budú ročné úpravy predstavovať 0 % na rok 2011 s účinnosťou od 1. júla 2011 a 0,8 % na rok 2012 s účinnosťou od 1. júla 2012. Spresnila, že táto dohoda bola výsledkom intenzívnych rokovaní s Parlamentom a Radou po vyhlásení rozsudku z 19. novembra 2013, Komisia/Rada (C-63/12, EU:C:2013:752), a navyše zodpovedala vôli Komisie dospieť k rýchlej a rozumnej dohode o všetkých otázkach týkajúcich sa ročnej úpravy odmien. Komisia ďalej uviedla, že hoci jej pôvodný návrh predstavoval úpravu o 0,9 % na rok 2011 a o 0,9 % na rok 2012, musela vziať do úvahy mandát Rady, ktorý spočíval v úprave o 0 % na rok 2011 a o 0 % na rok 2012, ako aj mieru voľnej úvahy, ktorú Parlamentu a Rade priznal Súdny dvor v uvedenom rozsudku.

31 Parlament prijal 11. marca 2014 na plenárnom zasadnutí stanovisko ku kompromisnému zneniu, ktoré vyplynulo z trojstranného rokovania zo 4. marca 2014, podľa ktorého sa mala uplatniť sadzba úpravy odmien a dôchodkov vo výške 0 % na rok 2011 a vo výške 0,8 % na rok 2012 a na roky 2013 a 2014 sa malo uplatniť zmrazenie odmien a dôchodkov. Dňa 16. apríla 2014 schválila Rada stanovisko Parlamentu a v súlade s článkom 294 ods. 4 ZFEÚ bolo prijaté nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 422/2014 zo 16. apríla 2014, ktorým sa s účinnosťou od 1. júla 2011 upravujú odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Európskej únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa

vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky (Ú. v. EÚ L 129, 2014, s. 5), a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 423/2014 zo 16. apríla 2014, ktorým sa s účinnosťou od 1. júla 2012 upravujú odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Európskej únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky (Ú. v. EÚ L 129, 2014, s. 12) (ďalej len „napadnuté nariadenia“).

32 Odôvodnenia nariadenia č. 422/2014 znejú:

„(1) [Súdny dvor] vo svojom rozsudku vo veci C-63/12 Komisia/Rada objasnil, že inštitúcie sú povinné každý rok rozhodnúť o úprave odmien, a to buď tak, že vykonajú ‚matematickú‘ úpravu podľa metódy stanovenej v článku 3 prílohy XI k služobnému poriadku, alebo tak, že sa od tohto ‚matematického‘ výpočtu odchýlia podľa článku 10 tejto prílohy.

(2) Účelom článku 19 prílohy XIII k služobnému poriadku, naposledy zmenenému nariadením [č. 1023/2013], je umožniť inštitúciám, aby prijali potrebné opatrenia na urovnanie sporov týkajúcich sa úprav odmien a penzií v rokoch 2011 a 2012 v súlade s rozsudkom Súdneho dvora, berúc pritom náležite do úvahy legitímne očakávanie zamestnancov, že inštitúcie každý rok rozhodnú o úprave ich odmien a penzií.

(3) Na dosiahnutie súladu s rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-63/12, ak Rada stanoví, že došlo k vážnemu a náhlemu zhoršeniu hospodárskej a sociálnej situácie v Únii, Komisia má predložiť návrh podľa postupu stanoveného v [článku 336 ZFEÚ], aby sa do legislatívneho procesu zapojil [Parlament]. Rada 4. novembra 2011 uviedla, že finančná a hospodárska kríza, ktorá prebiehala v Únii, ktorá viedla k rozsiahlym fiškálnym úpravám vo väčšine členských štátov, predstavovala vážne a náhle zhoršenie hospodárskej a sociálnej situácie v Únii. Rada preto v súlade s článkom 241 ZFEÚ požiadala Komisiu, aby uplatnila článok 10 prílohy XI k služobnému poriadku a predložila vhodný návrh na úpravu odmien.

(4) Súdny dvor potvrdil, že [Parlament] a Rada majú na základe ustanovení o výnimke širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o úpravu odmien a dôchodkov. Vzhľadom na hospodárske a sociálne údaje za obdobie od 1. júla 2010 do 31. decembra 2011 súvisiace napríklad s finančnou a hospodárskou krízou, ktorá na jeseň 2011 postihla mnoho členských štátov, čo spôsobilo okamžité zhoršenie hospodárskej a sociálnej situácie v Únii a viedlo k výrazným makro-ekonomickým úpravám, vysokej miere nezamestnanosti a k vysokému verejnému deficitu a dlhu v Únii, je vhodné stanoviť úpravu odmien a dôchodkov v Belgicku a Luxembursku za rok 2011 na 0 %. Táto úprava je súčasťou celkového prístupu k riešeniu sporov týkajúcich sa úprav odmien a dôchodkov za roky 2011 a 2012, ktorý zahŕňa aj úpravu vo výške 0,8 % za rok 2012.

(5) V dôsledku toho je úprava odmien a dôchodkov úradníkov a ostatných zamestnancov [Únie] počas obdobia piatich rokov (2010-2014) nasledovná: v roku 2010 bola výsledkom uplatnenia metódy stanovenej v článku 3 prílohy XI k služobnému poriadku úprava vo výške 0,1 %. Pre roky 2011 a 2012 je výsledkom globálneho prístupu k urovnaniu sporov ohľadne úprav odmien a dôchodkov úprava vo výške 0 % za rok 2011 a 0,8 % za rok 2012. Okrem toho sa ako súčasť politického kompromisu v rámci reformy služobného poriadku a podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov rozhodlo zmraziť odmeny a dôchodky za roky 2013 a 2014.“

33 Odôvodnenia nariadenia č. 423/2014 znejú:

„(1) [Súdny dvor] vo svojom rozsudku vo veci C-63/12 Komisia/Rada objasnil, že inštitúcie sú povinné každý rok rozhodnúť o úprave odmien, a to buď tak, že vykonajú ‚matematickú‘ úpravu podľa metódy stanovenej v článku 3 prílohy XI k služobnému poriadku, alebo tak, že sa od tohto ‚matematického‘ výpočtu odchýlia podľa článku 10 tejto prílohy.

(2) Účelom článku 19 prílohy XIII k služobnému poriadku, naposledy zmenenému nariadením [č. 1023/2013], je umožniť inštitúciám, aby prijali potrebné opatrenia na urovnanie sporov týkajúcich sa úprav odmien a penzií v rokoch 2011 a 2012 v súlade s rozsudkom Súdneho dvora, berúc pritom náležite do úvahy legitímne očakávanie zamestnancov, že inštitúcie každý rok rozhodnú o úprave ich odmien a penzií.

(3) Na dosiahnutie súladu s rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-63/12, ak Rada stanoví, že došlo k vážnemu a náhlemu zhoršeniu hospodárskej a sociálnej situácie v Únii, Komisia má predložiť návrh podľa postupu stanoveného v [článku 336 ZFEÚ], aby sa do legislatívneho procesu zapojil [Parlament]. Rada 25. októbra 2012 uviedla, že posúdenie Komisie, ktoré sa uvádza v jej správe o ustanovení o výnimke, nezohľadňuje vážne a náhle zhoršenie hospodárskej a sociálnej situácie v Únii v roku 2012 ako vyplývalo z verejne dostupných objektívnych hospodárskych údajov. Rada preto požiadala Komisiu, aby v súlade s článkom 10 prílohy VI k služobnému poriadku predložila vhodný návrh na úpravu platov pre rok 2012.

(4) Súdny dvor potvrdil, že [Parlament] a Rada majú na základe ustanovení o výnimke širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o úpravu odmien a dôchodkov. Vzhľadom na hospodárske a sociálne údaje za obdobie od 1. júla 2011 do 31. decembra 2012, ktoré súvisia napríklad s dôsledkami hospodárskeho poklesu z jesene 2011, ktorý viedol k hospodárskej recesii a zhoršeniu sociálnej situácie, ako aj pretrvávajúcej vysokej miere nezamestnanosti a verejného deficitu a dlhu v Únii, je úpravu odmien a dôchodkov v Belgicku a Luxembursku za rok 2012 vhodné stanoviť na 0,8 %. Táto úprava je súčasťou celkového prístupu k riešeniu sporov týkajúcich sa úprav odmien a dôchodkov za roky 2011 a 2012, ktorý zahŕňa aj úpravu vo výške 0 % za rok 2011.

(5) V dôsledku toho je úprava odmien a dôchodkov úradníkov a ostatných zamestnancov Európskej únie počas obdobia piatich rokov (2010-2014) nasledovná: v roku 2010 bola výsledkom uplatnenia metódy stanovenej v článku 3 prílohy XI k služobnému poriadku úprava vo výške 0,1 %. Pre roky 2011 a 2012 je výsledkom globálneho prístupu k urovnaniu sporov ohľadne úprav odmien a dôchodkov úprava vo výške 0 % za rok 2011 a 0,8 % za rok 2012. Okrem toho sa ako súčasť politického kompromisu v rámci reformy služobného poriadku a podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov rozhodlo zmraziť odmeny a dôchodky za roky 2013 a 2014.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

34 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 16. júna 2014 podali žalobcovia žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

35 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 10. septembra 2014 požiadala Komisia o vstup do konania na podporu návrhov Parlamentu a Rady.

36 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 17. septembra 2014 Parlament a Rada vzniesli námietky neprípustnosti na základe článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991.

37 Dňa 31. októbra 2014 predložili žalobcovia vyjadrenia k námietkam neprípustnosti, ktoré vzniesli Parlament a Rada.

38 Uznesením z 25. februára 2015 Všeobecný súd rozhodol o spojení konania o námietkach neprípustnosti s konaním vo veci samej.

39 Parlament a Rada predložili vyjadrenia k žalobe 14. apríla 2015.

40 Uznesením z 15. apríla 2015 predseda ôsmej komory Všeobecného súdu vyhovel žiadosti Komisie o vstup do konania.

41 Komisia predložila 29. mája 2015 vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.

42 Dňa 20. júla 2015 žalobcovia predložili pripomienky k vyjadreniu Komisie ako vedľajšieho účastníka konania.

43 Všeobecný súd 22. januára 2016 položil účastníkom konania niekoľko otázok v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania uvedených v článku 89 ods. 3 písm. a) a b) rokovacieho poriadku. Účastníci konania odpovedali na toto opatrenie na zabezpečenie priebehu konania 8. februára 2016.

44 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté nariadenia,

— zaviazal Parlament a Radu na náhradu trov konania.

45 Parlament a Rada, ktorých podporuje Komisia, navrhujú, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil žalobu za neprípustnú,

— subsidiárne, aby zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

Právny stav

46 Na podporu žaloby uvádzajú žalobcovia jediný žalobný dôvod založený na tom, že napadnuté nariadenia sú v rozpore s podstatnými procesnými predpismi z dôvodu, že Parlament a Rada nerešpektovali ich procesné práva zakotvené v ustanoveniach smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/14/ES z 11. marca 2002, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre informovanie a porady so zamestnancami v Európskom spoločenstve (Ú. v. ES L 80, 2002, s. 29; Mim. vyd. 05/004, s. 219), v článku 9 ods. 3, článkoch 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 služobného poriadku a článku 1 prílohy II služobného poriadku, zmeneného a doplneného nariadením č. 1023/2013, ako aj v rámcovej dohode z 12. júla 1990 a rámcovej dohode z 18. decembra 2008, ktoré Parlament, resp. Komisia uzavreli s viacerými OZ a v ktorých bol zaručený výkon ich práva na informácie a konzultácie zakotveného v článkoch 27 a 28 Charty základných práv Európskej únie a v článku 154 ZFEÚ.

O prípustnosti

47 Parlament a Rada namietajú neprípustnosť žaloby o neplatnosť z dôvodu, že po prvé vzhľadom na to, že napadnuté nariadenia boli prijaté riadnym legislatívnym postupom, patria do kategórie všeobecne záväzných aktov legislatívnej povahy, vo vzťahu ku ktorým článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ podmieňuje prípustnosť žalôb o neplatnosť podaných fyzickými alebo právnickými osobami dodržaním podmienok priamej a osobnej dotknutosti, ktoré v prejednávanom prípade nie sú splnené, a po druhé žalobcovia nespĺňajú ani podmienky stanovené judikatúrou, pokiaľ ide o prípustnosť žaloby o neplatnosť podanej združením.

48 Komisia sa pripája k argumentácii Parlamentu a Rady.

49 Žalobcovia tvrdia, že spĺňajú podmienky priamej a osobnej dotknutosti stanovené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ. Sú teda priamo dotknutí napadnutými nariadeniami, keďže bezprostredným následkom týchto nariadení je, že žalobcom je odňaté ich právo na konzultácie a ich právo na vyjednávanie, ktoré sú zakotvené v článkoch 27 a 28 Charty základných práv, ktorých sa môžu dovolávať ako uznané OZ na základe ustanovení smernice 2002/14, článku 9 ods. 3, článkov 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 a článku 1 prílohy II služobného poriadku, zmeneného a doplneného nariadením č. 1023/2013, a ustanovení rámcovej dohody z 12. júla 1990, uzavretej medzi OZ a Parlamentom, ako aj rámcovej dohody z 18. decembra 2008, uzavretej medzi OZ a Komisiou. Okrem toho sú osobne dotknutí napadnutými nariadeniami z dôvodu, že sú zástupcami zamestnancov Únie, čím sa odlišujú od akejkoľvek inej osoby. Tiež sú individualizovaní, lebo v rámcovej dohode z 12. júla 1990 a rámcovej dohode z 18. decembra 2008 majú postavenie oficiálnych partnerov.

50 Žalobcovia tvrdia, že sú navyše aktívne legitimovaní na základe judikatúry týkajúcej sa prípustnosti žalôb o neplatnosť podaných združeniami. Uvádzajú totiž, že podľa tejto judikatúry sú ako uznaní partneri pri rokovaniach priamo a osobne dotknutí napadnutými nariadeniami, lebo tieto nariadenia vyvolávajú právne účinky, ktoré môžu citeľne ovplyvniť ich právne postavenie ako sociálnych partnerov.

51 Žalobcovia navyše spochybňujú argumentáciu Komisie, podľa ktorej im z rámcovej dohody z 18. decembra 2008 nevyplývajú nijaké práva, lebo nespĺňajú kritériá reprezentatívnosti stanovené touto dohodou. V prvom rade zdôrazňujú, že SFIE-section Commission – na rozdiel od SFIE-PE – nie je účastníkom tohto konania, takže tvrdenia Komisie týkajúce sa nedostatočnej reprezentatívnosti SFIE-section Commission sú irelevantné. V druhom rade tvrdia, že TAO-AFI nedostalo od Komisie nijaké oznámenie o prípadnom pozastavení práv, ktoré mu vyplývajú z uvedenej rámcovej dohody, ako to stanovuje článok 11 tejto rámcovej dohody, a že v každom prípade je členom confédération PLUS, ktorá je zastupiteľským odborovým zoskupením.

52 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že – ako Parlament a Rada správne tvrdia – napadnuté nariadenia boli prijaté na základe článku 336 ZFEÚ v súlade s riadnym legislatívnym postupom.

53 Napadnuté nariadenia preto patria do kategórie všeobecne záväzných aktov legislatívnej povahy, vo vzťahu ku ktorým článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ podmieňuje prípustnosť žalôb o neplatnosť podaných fyzickými alebo právnickými osobami dodržaním podmienok priamej a osobnej dotknutosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, body 56 až 60).

54 V rozpore s tým, čo tvrdia žalobcovia v bode 10 žaloby, pritom skutočnosť – aj keby bola preukázaná –, že mali právo na informácie a na konzultácie v súvislosti s návrhom úpravy odmien a dôchodkov, ktorý Komisia predložila Parlamentu a Rade a na základe ktorého boli prijaté napadnuté nariadenia, nepreukazuje, že sú priamo dotknutí uvedenými nariadeniami.

55 Je však potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry prípustnosť žalôb o neplatnosť podaných združeniami, či už ide o OZ, alebo o zoskupenia OZ, možno uznať v troch druhoch situácií. Po prvé, ak profesijným združeniam právny predpis výslovne priznáva viacero oprávnení procesného charakteru, po druhé, ak združenie zastupuje záujmy svojich členov, ktorí by boli sami aktívne legitimovaní, a po tretie, ak je združenie individualizované z dôvodu ovplyvnenia jeho vlastných záujmov ako združenia najmä preto, lebo jeho postavenie vyjednávača bolo dotknuté aktom, ktorého zrušenie sa navrhuje (pozri v tomto zmysle uznesenia z 8. septembra 2005, Lorte a i./Rada, T-287/04, EU:T:2005:304, bod 64 a citovanú judikatúru, a z 3. apríla 2014, CFE-CGC France Télécom-Orange/Komisia, T-2/13, neuverejnené, EU:T:2014:226, body 27 až 31).

56 V prejednávanom prípade žalobcovia netvrdia, že zastupujú záujmy svojich členov, teda úradníkov a zamestnancov Únie, ktorí by boli sami aktívne legitimovaní, ale tvrdia, že sú aktívne legitimovaní, keďže po prvé napadnuté nariadenia ovplyvnili ich vlastné záujmy a po druhé namietajú porušenie svojich procesných práv zo strany Rady a Parlamentu.

O ovplyvnení vlastných záujmov žalobcov

57 Je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry nemožno vychádzať z toho, že organizácia založená na ochranu kolektívnych záujmov určitej kategórie jednotlivcov je priamo a osobne dotknutá aktom, ktorý sa dotýka všeobecných záujmov tejto kategórie (rozsudok z 18. marca 1975, Union syndicale-Service public européen a i./Rada, 72/74, EU:C:1975:43, bod 17).

58 Treba tiež pripomenúť, že samotná skutočnosť, že organizácie zastupujúce zamestnancov sa podieľali na rokovaniach, na základe ktorých boli prijaté napadnuté nariadenia, nestačí na zmenu povahy práva podať žalobu, ktoré im v rámci článku 263 ZFEÚ môže patriť vo vzťahu k týmto ustanoveniam (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. marca 1975, Union syndicale-Service public européen a i./Rada, 72/74, EU:C:1975:43, bod 19).

59 Žalobcom teda prináleží preukázať, že z dôvodu ovplyvnenia ich vlastných záujmov ako OZ sú individualizovaní vo vzťahu k napadnutým nariadeniam.

60 V prejednávanom prípade žalobcovia len tvrdia, že napadnuté nariadenia ovplyvnili postavenie vyjednávača, ktoré im ako zástupcom zamestnancov priznáva rámcová dohoda z 12. júla 1990 a rámcová dohoda z 18. decembra 2008, keďže tieto dohody vyvolávajú záväzné právne účinky.

61 Preto treba konštatovať, že žalobcovia nepreukázali, že napadnuté nariadenia sa dotýkajú ich vlastných záujmov v zmysle judikatúry citovanej v bode 55 vyššie.

O existencii právneho predpisu, ktorý profesijným združeniam výslovne priznáva viacero oprávnení procesného charakteru

62 Žalobcovia v rámci svojho jediného žalobného dôvodu v podstate tvrdia, že pri prijímaní napadnutých nariadení neboli dodržané procesné záruky zakotvené v ustanoveniach smernice 2002/14, v článku 9 ods. 3, článkoch 10, 10a, 10b, 10c, 24b a 55 a článku 1 prílohy II služobného poriadku, v rámcovej dohode z 18. decembra 2008 a rámcovej dohode z 12. júla 1990, ktorých cieľom je umožniť výkon práv OZ na informácie a konzultácie, stanovených v článkoch 27 a 28 Charty základných práv a v článku 154 ZFEÚ, v dôsledku čoho napadnuté nariadenia porušujú podstatné procesné predpisy.

63 Parlament a Rada tvrdia, že žalobcovia nepožívajú nijakú procesnú záruku v rámci úpravy odmien, na základe ktorej boli prijaté napadnuté nariadenia. Podľa Parlamentu žalobcom nevyplývajú procesné práva priamo z článku 336 ZFEÚ ani z článkov 27 a 28 Charty základných práv. Žalobcom nevyplývajú procesné práva ani z ustanovení služobného poriadku, na ktoré sa odvolávajú. Článok 9 ods. 3 služobného poriadku neobsahuje nijakú zmienku o OZ, ale týka sa len oprávnení výboru zamestnancov.

64 Pokiaľ ide ďalej o článok 10 služobného poriadku, ktorý stanovuje povinnosť prerokovať všetky návrhy na revíziu služobného poriadku s Výborom pre služobný poriadok, tento článok sa v prejednávanom prípade neuplatní, keďže napadnuté nariadenia predstavujú podľa Parlamentu a Rady len zmenu služobného poriadku, a nie jeho „revíziu“. Vyplýva to najmä z použitia slovného spojenia „ročná úprava odmien“ v článkoch 64 a 65 služobného poriadku, ako aj v prílohe XI služobného poriadku, ktorá upravuje vykonávacie predpisy k týmto ustanoveniam. Parlament a Rada sa domnievajú, že hoci zámerom normotvorcu bolo uplatniť postup podľa článku 10 služobného poriadku na návrhy na

zmenu základných pravidiel služobného poriadku, netýka sa to zmien služobného poriadku súvisiacich s úpravou odmien. To isté platí pre článok 10a a článok 10b služobného poriadku, ktoré sa tiež týkajú návrhov na revíziu služobného poriadku uvedených v článku 10 služobného poriadku.

65 Okrem toho aj v prípade, že článok 10 služobného poriadku by sa uplatnil, tento článok nestanovuje nijaké procesné právo v prospech OZ, keďže predmetné práva patria len Výboru pre služobný poriadok. Články 10b a 10c služobného poriadku tiež neobsahujú také práva. Parlament a Rada zdôrazňujú, že OZ vystupujú v rámci konzultácií, ktorých predmetom môžu byť návrhy na revíziu služobného poriadku podľa článku 10b, bez toho, aby boli dotknuté štatutárne právomoci výborov zamestnancov. Rovnako tvrdia, že dohody, ktoré môže inštitúcia uzavrieť s OZ, uvedené v článku 10c, „nesmú viesť k zmene Služ-obného poriadku alebo k rozpočtovým záväzkom, ani nesmú ovplyvniť fungovanie príslušnej inštitúcie“. Podľa ich názoru by sa v opačnom prípade mohli dovolávať takých procesných práv len úradníci, ktorých zamestnávajú inštitúcie, ktoré uzavreli také dohody a ktoré sa podieľali na prijímaní napadnutých nariadení, čo by spôsobovalo diskrimináciu vo vzťahu k úradníkom Únie, ktorých zamestnávajú iné inštitúcie.

66 Podľa Parlamentu a Rady pôsobnosť smernice 2002/14, na ktorú sa žalobcovia tiež odvolávajú, vôbec nesúvisí s postupom úpravy odmien úradníkov Únie.

67 Komisia navyše tvrdí, že žalobcom nevyplýva z rámcovej dohody z 18. decembra 2008 nijaká procesná záruka, keďže nie sú zastupiteľskými OZ v zmysle tejto dohody.

68 V tejto súvislosti treba na úvod poukázať na to, že druhý až štvrtý odsek článku 154 ZFEÚ, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, stanovujú len podmienky, za ktorých Komisia vykonáva svoju právomoc iniciatívy v rámci vykonávania právomoci Únie v oblasti sociálnej politiky, ako je vymedzená v článku 153 ZFEÚ. Článok 154 ZFEÚ teda stanovuje, že Komisia je povinná radiť sa pred predložením návrhov v oblasti sociálnej politiky so sociálnymi partnermi o otázke možného zamerania činností Únie, a ak považuje postupy Únie za účelné, poradiť sa so sociálnymi partnermi o obsahu zamýšľaného návrhu, pričom tieto porady môžu byť pre uvedených partnerov prípadne príležitosťou na to, aby informovali Komisiu o svojom úmysle uzavrieť medzi sebou dohodu na úrovni Únie postupom upraveným v článku 155 ZFEÚ. Treba teda konštatovať, že článok 154 ZFEÚ nezakotvuje všeobecné právo OZ na informácie a konzultácie.

69 Okrem toho treba pripomenúť, že podľa judikatúry skutočnosť, že osoba istým spôsobom zasahuje do procesu, ktorý vedie k prijatiu aktu Únie, je schopná individualizovať túto osobu vo vzťahu k predmetnému aktu len vtedy, keď jej uplatniteľná právna úprava Únie poskytuje isté procesné záruky. Ak nie je stanovené inak, ani proces vypracovania všeobecne platných aktov, ani tieto akty samotné nevyžadujú podľa všeobecných zásad práva Únie, akou je právo na konzultácie a informácie, účasť dotknutých osôb, keďže ich záujmy sa považujú za zastúpené politickými orgánmi, ktoré sú povolané prijať tieto akty (rozsudok z 2. marca 2010, Arcelor/Parlament a Rada, T-16/04, EU:T:2010:54, bod 119).

70 Články 27 a 28 Charty základných práv, na ktoré sa žalobcovia tiež odvolávajú, pritom zakotvujú právo pracovníkov na informácie a konzultácie v rámci podniku a právo na kolektívne vyjednávanie a kolektívne akcie. Treba poznamenať, že podľa judikatúry sa tieto ustanovenia môžu uplatniť vo vzťahoch medzi inštitúciami Únie a ich zamestnancami, ako to vyplýva z rozsudku z 19. septembra 2013, Preskúmanie Komisia/Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570). Podľa samotného znenia týchto ustanovení je však výkon práv, ktoré stanovujú, obmedzený na prípady a podmienky stanovené právom Únie.

71 Je teda potrebné overiť, či iné ustanovenia práva Únie, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, než články 27 a 28 Charty základných práv stanovujú procesné práva, ktorých sa žalobcovia mohli dovolávať ku dňu prijatia napadnutých nariadení.

72 Žalobcovia predovšetkým uvádzajú na podporu svojej argumentácie smernicu 2002/14. Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry vzhľadom na to, že smernice sú určené členským štátom, a nie inštitúciám alebo orgánom Únie, nemožno sa domnievať, že ustanovenia uvedenej smernice ako také ukladajú povinnosti inštitúciám v ich vzťahoch so zamestnancami (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. septembra 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, bod 24, a z 21. mája 2008, Belfass/Rada, T-495/04, EU:T:2008:160, bod 43).

73 Ako však vyplýva z judikatúry, skutočnosť, že smernica ako taká nezaväzuje inštitúcie, nebráni možnosti dovolávať sa pravidiel alebo zásad stanovených v tejto smernici voči inštitúciám, ak je zjavné, že sú len osobitným vyjadrením základných noriem Zmluvy a všeobecných zásad, ktorými sú uvedené inštitúcie priamo viazané (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. septembra 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, body 25 až 28; z 21. septembra 2011, Adjemian a i./Komisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 56, a z 30. apríla 2009, Aayhan a i./Parlament, F-65/07, EU:F:2009:43, bod 113).

74 Smernica tiež môže zaväzovať inštitúciu, ak táto inštitúcia v rámci svojej organizačnej autonómie a v medziach služobného poriadku mieni vykonať osobitnú povinnosť vyjadrenú smernicou alebo prípadne ak všeobecné opatrenie s internou pôsobnosťou samo výslovne odkazuje na opatrenia prijaté normotvorcom Únie na základe Zmlúv. Napokon inštitúcie majú, keď konajú v postavení zamestnávateľa, v súlade so svojou povinnosťou lojality zohľadniť právne predpisy prijaté na úrovni Únie (rozsudok z 30. apríla 2009, Aayhan a i./Parlament, F-65/07, EU:F:2009:43, body 116 až 119).

75 V prejednávanom prípade nič nenasvedčuje tomu, že Parlament a Rada hodlali prijatím napadnutých nariadení vykonať osobitnú povinnosť vyjadrenú smernicou 2002/14 alebo že všeobecné opatrenie týchto inštitúcií s internou pôsobnosťou výslovne odkazuje na ustanovenia tejto smernice.

76 Faktom zostáva, že ustanovenie všeobecného rámca pre informovanie a porady so zamestnancami smernicou 2002/14 je vyjadrením všeobecných zásad práva Únie zakotvených v článku 27 Charty základných práv, ktoré Parlament a Rada musia dodržiavať.

77 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 2002/14 „cieľom tejto smernice je ustanoviť všeobecný rámec minimálnych požiadaviek pre informovanie a porady so zamestnancami v podnikoch alebo prevádzkach v spoločenstve“.

78 V zmysle článku 2 písm. f) a g) smernice 2002/14 „informovanie“ je „prenos údajov zamestnávateľom na zástupcov zamestnávateľov s cieľom oboznámiť sa [zástupcov zamestnancov s cieľom oboznámiť ich – *neoficiálny preklad*] s príslušnou vecou a prehodnotiť ju“ a „porada“ je „výmena názorov a dialóg medzi zástupcami zamestnancov a zamestnávateľom“. Slovným spojením „zástupcovia zamestnancov“ sa podľa článku 2 písm. e) tej istej smernice označujú „zástupcovia zamestnancov ustanovení vnútroštátnym právom a/alebo postupmi“.

79 Článok 4 smernice 2002/14 vymedzuje praktické postupy informovania a porady takto:

„…

2. Informovanie a porady zahŕňajú:

a) informovanie o aktuálnom a predpokladanom vývoji činnosti podniku alebo prevádzky a o ekonomickej situácii;

b) informovanie a porady o situácii, štruktúre a možnom vývoji zamestnanosti v podniku alebo prevádzk[a]rni ako aj o akýchkoľvek plánovaných prognostických opatreniach, najmä ak je ohrozená zamestnanosť;

c) informovanie a porady o rozhodnutiach, ktoré pravdepodobne povedú k zásadným zmenám v organizácii práce alebo v zmluvných podmienkach, vrátane tých, ktoré sú obsiahnuté v ustanoveniach spoločenstva uvedených v článku 9 ods. 1.

3. Informovanie prebehne v takom čase, takým spôsobom a s takým obsahom, ktorý umožní najmä zástupcom zamestnancov realizovať zodpovedajúcu štúdiu a podľa potreby pripraviť porady.

4. Porady sa uskutočnia:

a) vo vhodnom čase, vhodným spôsobom a s primeraným obsahom;

b) na príslušnej úrovni zamestnávateľov alebo zástupcov, v závislosti od predmetu diskusie;

c) na základe informácií poskytnutých zamestnávateľom v súlade s článkom 2 písm. f) a na základe stanoviska, ktoré sú zástupcovia zamestnancov oprávnení predložiť;

d) takým spôsobom, ktorý umožní zástupcom zamestnancov stretnúť sa so zamestnávateľom a získať odpoveď ako aj zdôvodnenie odpovede na akékoľvek stanovisko, ktoré predložili;

e) s ohľadom na dosiahnutie dohody pri rozhodovaní v rozsahu právomocí zamestnávateľa uvedených v odseku 2 písm. c).“

80 Z článku 1 ods. 1, článku 2 písm. f) a g) a článku 4 smernice 2002/14 vyplýva, že jednak tieto ustanovenia stanovujú minimálne požiadavky, pokiaľ ide o informovanie a porady so zamestnancami, bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia, ktoré sú priaznivejšie pre zamestnancov, a jednak informovanie a porady so zamestnancami sa uskutočňujú prostredníctvom zástupcov zamestnancov stanovených vnútroštátnym právom alebo postupmi.

81 Podľa článku 9 ods. 3 služobného poriadku pritom práve výbor zamestnancov „zastupuje záujmy zamestnancov voči ich orgánu a zabezpečuje stály kontakt medzi orgánom a zamestnancami“. Výbor zamestnancov „prispieva k plynulému fungovaniu služby poskytnutím priestoru na vyjadrenie stanoviska zamestnancov“.

82 V článku 10b služobného poriadku sa navyše uvádza, že hoci „[OZ] konajú vo všeobecnom záujme úradníkov“, ich činnosťou nie sú „dotknuté štatutárne právomoci výborov zamestnancov“.

83 Z toho vyplýva, že povinnosť Parlamentu a Rady dodržiavať minimálne požiadavky týkajúce sa informovania a porád so zamestnancami stanovené smernicou 2002/14 sa týka výborov zamestnancov, a nie OZ.

84 Aj keď sa teda vezme do úvahy povinnosť lojality, ktorú Rada a Parlament musia dodržiavať, keď konajú v postavení zamestnávateľa, žalobcovia sa voči nim nemôžu odvolávať na dodržiavanie procesných záruk založených na smernici 2002/14.

85 Žalobcovia ďalej poukazujú na viaceré ustanovenia služobného poriadku, z ktorých im podľa ich názoru vyplývajú procesné záruky.

86 Pokiaľ ide o článok 10 služobného poriadku, treba pripomenúť, že v čase prijatia napadnutých nariadení toto ustanovenie stanovovalo povinnosť prerokovať s úradníkmi, zastúpenými spoločným orgánom, Výborom pre služobný poriadok, ktorý sa skladal zo zástupcov inštitúcií Únie a z rovnakého počtu ich zástupcov vo výboroch zamestnancov, všetky návrhy Komisie na revíziu služobného poriadku.

87 Je pritom potrebné poznamenať, že v prejednávanom prípade je v odkazoch napadnutých nariadení okrem Zmluvy o fungovaní Európskej únie uvedený aj služobný poriadok a najmä článok 10 prílohy XI služobného poriadku.

88 Treba pripomenúť, že podľa článku 65a služobného poriadku je účelom prílohy XI služobného poriadku upraviť pravidlá vykonávania článkov 64 a 65 služobného poriadku. Tieto pravidlá sa na základe článku 82 ods. 2 služobného poriadku uplatnia aj na dôchodky.

89 Článok 10 prílohy XI služobného poriadku, ktorý je jediným článkom kapitoly 5 nazvanej „Ustanovenie o výnimke“, umožňuje odchýliť sa za určitých podmienok uvedených v bode 9 vyššie od bežnej metódy ročnej úpravy odmien a dôchodkov uvedenej v článku 3 prílohy XI služobného poriadku, ktorého obsah bol opísaný v bode 7 vyššie.

90 Hoci predpokladom uplatnenia článku 10 prílohy XI služobného poriadku je použitie postupu upraveného v článku 336 ZFEÚ, tak ako v prípade revízie služobného poriadku, faktom zostáva, že – na rozdiel od revízie služobného poriadku – je toto ustanovenie podľa článku 65a služobného poriadku len jedným z pravidiel vykonávania článkov 64 a 65 služobného poriadku.

91 Potvrdzuje to navyše kapitola 7 prílohy XI služobného poriadku s názvom „Záverečné ustanovenia a revízna doložka“, ktorá upravuje skutočnú revíziu pravidiel vykonávania článkov 64 a 65 služobného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. novembra 2010, Komisia/Rada, C-40/10, EU:C:2010:713, bod 74).

92 Podľa článku 15 prílohy XI služobného poriadku, naposledy zmeneného a doplneného nariadením č. 1080/2010, sa totiž „ustanovenia tejto prílohy… uplatň[ovali] od 1. júla 2004 do 31. decembra 2012“.

93 V zmysle článku 15 prílohy XI služobného poriadku sa mali „revid[ovať]… na konci štvrtého roka, najmä na základe ich rozpočtových dôsledkov“, a „na tento účel Komisia [mala predložiť] Európskemu parlamentu a Rade správu, a v prípade potreby aj návrh na zmenu a doplnenie [prílohy XI služobného poriadku] na základe [článku 336 ZFEÚ]“.

94 Potvrdzuje to aj skutočnosť, že jediným cieľom napadnutých nariadení bolo upraviť odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky, na rok 2011, pokiaľ ide o nariadenie č. 422/2014, a na rok 2012, pokiaľ ide o nariadenie č. 423/2014, čo navyše veľmi jasne vyplýva z názvov a odôvodnení týchto nariadení, ktorých obsah bol citovaný v bodoch 32 a 33 vyššie.

95 Z toho vyplýva, že článok 10 služobného poriadku sa nemal uplatniť v rámci postupu, ktorý viedol k prijatiu napadnutých nariadení. Žalobcovia sa preto nemôžu dovolávať procesných práv, ktoré im podľa ich názoru vyplývajú z tohto ustanovenia, s cieľom preukázať svoju aktívnu legitimáciu v prejednávanom prípade.

96 Navyše treba poukázať na to, že ostatné ustanovenia služobného poriadku, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, neobsahujú nijaký odkaz na procesné záruky, ktorých by sa žalobcovia mohli dovolávať v rámci prijímania napadnutých nariadení.

97 Tak je to v prípade článku 10a služobného poriadku, ktorý sa týka lehôt, v ktorých výbor zamestnancov, spoločný výbor alebo Výbor pre služobný poriadok musia predložiť požadované stanoviská, článku 9 ods. 3 služobného poriadku, ktorý sa týka právomocí výboru zamestnancov, a článku 1 prílohy II služobného poriadku, ktorý stanovuje podmienky voľby do výboru zamestnancov. Toto konštatovanie sa vzťahuje aj na článok 24b služobného poriadku, ktorý sa týka práva úradníkov na členstvo v odboroch, ako aj na článok 55 služobného poriadku, ktorý sa týka pracovného času úradníkov, pričom žalobcovia sa odvolávajú aj na obe tieto ustanovenia.

98 Je však potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, že OZ nemajú procesné práva podľa článku 9 ods. 3, článkov 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 a článku 1 prílohy II služobného poriadku, neznamená, že také práva im nemôžu vyplývať z iných ustanovení práva Únie, vrátane služobného poriadku.

99 Treba poznamenať, že články 10b a 10c služobného poriadku poskytujú Komisii možnosť konzultovať návrhy na revíziu služobného poriadku so zastupiteľskými OZ a poskytujú každej inštitúcii právo uzavrieť so svojimi zastupiteľskými OZ dohody týkajúce sa jej úradníkov.

100 Parlament a Rada pritom uzavreli rámcovú dohodu z 12. júla 1990 a rámcovú dohodu z 18. decembra 2008 s viacerými OZ najmä na základe článkov 10b a 10c služobného poriadku, ako aj článkov 27 a 28 Charty základných práv.

101 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že – v rozpore s tým, čo tvrdia Parlament a Rada – skutočnosť, že také dohody „nesmú viesť k zmene Služ-obného poriadku alebo k rozpočtovým záväzkom, ani nesmú ovplyvniť fungovanie príslušnej inštitúcie“ a že OZ, ktoré sú signatármi, musia pôsobiť „v každej inštitúcii v súlade so štatutárnymi právomocami Výboru zamestnancov“, sama osebe nebráni tomu, aby účelom týchto dohôd bolo priznať uvedeným OZ procesné záruky.

– O rámcovej dohode z 18. decembra 2008

102 Čo sa týka rámcovej dohody z 18. decembra 2008 uzavretej medzi Komisiou a viacerými OZ, vrátane TAO-AFI (Alliance) a SFIE Bruxelles (Alliance), treba poukázať na to, že podľa článku 1 uvedenej rámcovej dohody je jej „cieľom upraviť vzťahy medzi [Komisiou] a [OZ]“. V článku 3 tejto rámcovej dohody sa uvádza, že „[Komisia] osobitne zdôrazňuje, že pripisuje veľký význam úlohe a zodpovednosti OZ a čo najtransparentnejším a najúčinnejším spôsobom ich zapája do fungovania inštitúcií a orgánov Únie“. Podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia OZ konajú vo všeobecnom záujme zamestnancov bez toho, aby boli dotknuté štatutárne právomoci výborov zamestnancov.

103 Hlava 3 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 zavádza konzultačný postup. Podľa článku 14 ods. 2 uvedenej rámcovej dohody sa konzultácie môžu týkať „zmien služobného poriadku úradníkov, jeho príloh, podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov“, ako aj „nových pravidiel a rozhodnutí alebo zmien jestvujúcich pravidiel a rozhodnutí týkajúcich sa uplatňovania služobného poriadku alebo podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov“.

104 V zmysle článku 16 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 sa môžu konzultácie uskutočňovať na administratívnej, technickej alebo politickej úrovni, pričom „na každej úrovni konzultácií sa zmluvné strany usilujú dospieť k dohode“.

105 Články 17 a 18 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 stanovujú podmienky konzultácií na jednotlivých úrovniach.

106 Článok 17 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 stanovuje:

„Administratívne alebo technické konzultácie sa uskutočnia buď na žiadosť správneho orgánu, alebo na žiadosť zastupiteľskej organizácie, ktorá je signatárom.

Pokiaľ ide o technické konzultácie, možno ich uskutočniť buď okamžite, alebo v prípade, ak sa po konzultáciách na administratívnej úrovni nedospeje k dohode.

Žiadosti podané zastupiteľskými organizáciami, ktoré sú signatármi, musia byť sformulované a odôvodnené čo najpresnejšie, a to písomne.

Správny orgán má lehotu v dĺžke 10 pracovných dní na vyhovenie žiadosti.

Každé odmietnutie konzultácií musí byť písomne odôvodnené.

Harmonogram prípravy a stretnutí na účely konzultácií sa musí oznámiť do 10 pracovných dní po prijatí žiadosti a po predbežnej porade so zastupiteľskými organizáciami, ktoré sú signatármi.

Konzultácie sa začnú po zaslaní príslušných dokumentov v lehote 6 týždňov po odpovedi správneho orgánu na žiadosť o konzultácie.

V prípade odmietnutia konzultácií sa na žiadosť zastupiteľskej organizácie, ktorá je signatárom, uskutoční stretnutie v rámci sociálneho dialógu na administratívnej úrovni.“

107 Článok 18 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 stanovuje:

„Konzultácie na politickej úrovni sa uskutočňujú s komisárom pre personál a administratívu.

Po technických konzultáciách sa môžu uskutočniť politické konzultácie v prípade, ak vyjadria nesúhlas členovia konzultačného orgánu, ktorí zastupujú väčšinu zastupiteľských organizácií, ktoré sú signatármi.

V prípade väčšinového súhlasu na technickej úrovni jedna alebo viaceré zastupiteľské organizácie, ktoré sú signatármi, zastupujúce aspoň 20 % zastupiteľských organizácií na ústrednej úrovni môžu požiadať o politické konzultácie.

Okrem toho v prípade jednomyseľného súhlasu po technických konzultáciách s členmi konzultačného orgánu zastupiteľských organizácií, ktoré sú signatármi, sa konzultačný proces ukončí.“

108 V súlade s článkom 19 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 „konzultácie na každej úrovni sa skončia písomným záznamom o dohode alebo nedosiahnutí dohody o obsahu“.

109 V zmysle článku 20 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 „v prípade pretrvávajúceho nesúhlasu na politickej úrovni sa na podnet komisára alebo zastupiteľských organizácií, ktoré sú signatármi, začne zmierovací postup“.

110 Zmierovací postup upravený v článku 20 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 zahŕňa po prvé predloženie žiadosti o začatie zmierovacieho postupu s uvedením zoznamu otázok, ktoré sú predmetom zmierovacích konzultácií, na podnet OZ komisárovi, po druhé začatie doby na rozmyslenie, počas ktorej komisár prednesie kolégiu správu s uvedením stanovísk všetkých účastníkov, pričom táto doba v zásade nesmie trvať dlhšie ako desať pracovných dní, a po tretie zvolanie zmierovacieho zasadnutia konzultačného orgánu v obmedzenom zložení.

111 Okrem toho podľa článku 21 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 sa OZ, ktoré sú signatármi, zúčastňujú na medziinštitucionálnych konzultáciách, na ktorých sa zúčastňuje Komisia, na základe pravidiel, ktoré platia v rámci Komisie. Pred každou účasťou Komisie na medziinštitucionálnych konzultáciách možno usporiadať prípravné stretnutie medzi správnym orgánom a zastupiteľskými OZ, ktoré sú signatármi. Výsledky rokovaní dosiahnuté počas medziinštitucionálnych konzultácií možno predložiť v rámci Komisie na schválenie konzultačným orgánom stanoveným v uvedenej rámcovej dohode, ibaže Komisia a väčšina zastupiteľských organizácií, ktoré sú signatármi, sa domnievajú, že toto schválenie nie je potrebné.

112 Vzhľadom na znenie ustanovení rámcovej dohody z 18. decembra 2008 opísaných v bodoch 102 až 111 vyššie sa nezdá sporné, že prijatie napadnutých nariadení patrilo do pôsobnosti konzultačného postupu upraveného touto dohodou, a to bez ohľadu na to, či sa ich prijatie považuje za „zmenu služobného

poriadku“ alebo za „nové pravidlá a rozhodnutia alebo zmeny jestvujúcich pravidiel a rozhodnutí týkajúcich sa uplatňovania služobného poriadku alebo podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov“.

113 Komisia však tvrdí, že žalobcovia sa nemôžu dovolávať procesných záruk stanovených v rámcovej dohode z 18. decembra 2008, lebo v čase, keď Komisia predložila Parlamentu a Rade návrh nariadení uvedený v bode 24 vyššie, neboli zastupiteľskými OZ, ktoré sú signatármi, v zmysle uvedenej rámcovej dohody.

114 Žalobcovia po prvé poznamenávajú, že prejednávanú žalobu nepodal OZ SFIE-section Commission, ale OZ SFIE-PE, takže tvrdenia Komisie týkajúce sa nereprezentatívnosti OZ SFIE-section Commission sú v prejednávanom prípade irelevantné. Po druhé tvrdia, že TAO-AFI bolo spolusignatárom rámcovej dohody z 18. decembra 2008 a nedostalo od správneho orgánu nijaké oznámenie o pozastavení práv, ktoré mu vyplývajú z uvedenej rámcovej dohody, ako to stanovuje článok 11 tejto dohody. Okrem toho TAO-AFI stále dostáva oznámenia určené zastupiteľským organizáciám ako spolupredseda confédération PLUS, ktorá je uznanou zastupiteľskou organizáciou. Žalobcovia ďalej uvádzajú, že vzhľadom na to, že PLUS je konfederácia, nemôže uskutočniť nijaký úkon bez súhlasu TAO-AFI a naopak. TAO-AFI vystupuje pri každom zvolaní stretnutia v rámci sociálneho dialógu ako rovnocenný člen confédération PLUS. Okrem toho confédération PLUS má rovnocenných spolupredsedov, pričom jedného z nich navrhuje TAO-AFI. Spolupredsedovia confédération PLUS sú pritom automaticky pozvaní na každé stretnutie v rámci sociálneho dialógu, ktoré usporiada Komisia, a najmä na pravidelné stretnutia s podpredsedníčkou Komisie.

115 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že hlava 2 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 týkajúca sa uznania [OZ] stanovuje:

„Článok 6: uznanie

Zmluvné strany potvrdzujú zásadu úradného uznania OZ zamestnancov [Komisie].

Toto uznanie znamená, že každá zo zmluvných strán je oprávneným partnerom v rámci sociálneho dialógu.

Článok 7: kritériá uznania OZ

Za OZ sú uznané tie OZ, ktoré

— vyhlásia, že predmetom ich činnosti je ochrana záujmov všetkých zamestnancov bez akéhokoľvek rozlišovania (najmä podľa funkčnej skupiny, štátnej príslušnosti, povahy vzťahu s inštitúciou, pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických znakov, jazyka, vierovyznania alebo presvedčenia, politického alebo akéhokoľvek iného názoru, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, rodu, postihnutia, veku alebo sexuálnej orientácie),

— potvrdia, že sú založené v súlade s právnymi predpismi.

Článok 8: zoskupenia uznaných OZ

Uznané OZ môžu konať samostatne alebo vytvárať uznané zoskupenia OZ.

Zoskupenie je vymedzené ako organizačná štruktúra federatívneho, konfederatívneho alebo iného typu, ktorá sa spravuje riadne uzavretou dohodou, ktorá bola na tento účel oznámená [Komisii], pričom jej členmi sú dve alebo viaceré OZ uznané na jednom alebo viacerých miestach výkonu práce.

Výraz ‚organizácia‘ sa používa v tejto dohode bez rozlišovania na označenie OZ alebo zoskupenia.

Organizácie môžu byť členmi medzinárodných a/alebo vnútroštátnych odborových organizácií.

Článok 9: reprezentatívnosť organizácií

[Komisia] uznáva za zastupiteľské organizácie pôsobiace v rámci nej uznané organizácie, ktoré spĺňajú dve nasledujúce podmienky:

— zastupujú aspoň 6 % zamestnancov [Komisie] na ústrednej úrovni a 5 % zamestnancov [Komisie] na miestnej úrovni (v mieste výkonu práce) a

— majú aspoň 400 členov, ktorí pravidelne platia členské príspevky a majú postavenie úradníkov, ostatných zamestnancov alebo dôchodcov [Komisie].

Organizácie, ktoré spĺňajú vyššie uvedené kritériá reprezentatívnosti, sú oprávnené podpísať túto rámcovú dohodu ako zastupiteľské organizácie, ktoré sú signatármi.

K ich podpisu môže byť pripojený podpis iných členov zastupiteľských zoskupení, ktoré sú signatármi.

Článok 10: kritériá reprezentatívnosti organizácií

a) Výsledky štatutárnych volieb miestnych sekcií výboru zamestnancov Komisie sa vypočítajú takto:

Výpočet sa uskutoční na základe odovzdaných vážených hlasov podľa metódy opísanej v prílohe 2. Zmena reprezentatívnosti v zmysle prílohy 2 sa uskutoční po úplnom volebnom cykle v miestnych sekciách výboru zamestnancov.

Na základe písomnej žiadosti zastupiteľskej organizácie však možno vykonať úpravu pri každých voľbách do miestnych sekcií výboru zamestnancov.

b) Počet členov organizácií sa oznámi v podobe čestného vyhlásenia predsedu organizácie nezávislému orgánu, ktorý sa vyberie podľa konzultačných pravidiel.

Po overení oznámi tento orgán správnemu orgánu, či organizácie dosahujú príslušný limit. Súčasťou overovania musia byť nasledujúce úkony: predloženie kópie stanov organizácie, predloženie dôkazov, ktoré svedčia o tom, že členovia pravidelne platia členské príspevky, a predloženie dokumentácie o konaní pravidelných stretnutí organizácie s jej členmi. Čestné vyhlásenie sa vyhotovuje a overenie limitu zastupiteľských organizácií sa uskutočňuje raz za tri roky.

Nezávislý orgán nemôže v nijakom prípade oznámiť správnemu orgánu alebo ktorémukoľvek inému orgánu presný počet členov organizácie.

Článok 11: strata a obnovenie reprezentatívnosti

Každá zastupiteľská organizácia, ktorá je signatárom, a už nespĺňa jedno z týchto kritérií, dostane od správneho orgánu oznámenie a po uplynutí trojmesačnej lehoty bude pozastavený výkon jej práv vyplývajúcich z tejto rámcovej dohody, ktorá odkazuje na práva zastupiteľských organizácií.

Výkon práv každej zastupiteľskej organizácie, ktorá je signatárom, sa okamžite obnoví, ak po overení budú opäť dosiahnuté príslušné limity.

Správny orgán o tom upovedomí ostatné zastupiteľské organizácie, ktoré sú signatármi.“

116 Navyše treba poukázať na to, že pri uzatvorení rámcovej dohody z 18. decembra 2008 bola jej signatárom alliance confédérale des syndicats libres ako zastupiteľské zoskupenie uznaných OZ a že k jej podpisu bol pripojený podpis OZ, ktoré boli jej členmi, vrátane TAO-AFI.

117 Je tiež potrebné poznamenať, že TAO-AFI a ďalší OZ vytvorili v roku 2004 zoskupenie uznaných OZ, konkrétne confédération PLUS. Ako vyplýva zo spisu, TAO-AFI, tento ďalší OZ a ďalšie zoskupenie uznaných OZ oznámili 17. septembra 2012 pani Soukovej, generálnej riaditeľke Komisie pre ľudské zdroje, že po prvé toto ďalšie zoskupenie uznaných OZ je odteraz súčasťou confédération PLUS a po druhé táto konfederácia vystupuje z alliance confédérale des syndicats libres a chce sa stať priamym sprostredkovateľom v rámci sociálneho dialógu ako zastupiteľská organizácia.

118 Okrem toho pani Souka v oznámení zo 17. apríla 2013 adresovanom zastupiteľským OZ uviedla, že na základe článku 10 rámcovej dohody z 18. decembra 2008 súdny exekútor vykonal 13. a 20. marca 2013 posúdenie kritéria reprezentatívnosti založeného na počte členov a že po doručení potvrdzujúcej zápisnice Komisii 8. apríla 2013 sa za zastupiteľské organizácie v zmysle uvedenej rámcovej dohody považovali nasledujúce OZ: alliance confédérale des syndicats libres, union syndicale fédérale, confédération PLUS, Génération 2004, fédération de la fonction publique européenne a USFIU-U4U. V tomto oznámení bolo tiež uvedené, že na zastupiteľské organizácie sa vzťahujú všetky ustanovenia tejto rámcovej dohody.

119 Z toho vyplýva, že počas konania, na základe ktorého boli prijaté napadnuté nariadenia, TAO-AFI nevystupovalo samo v rámci sociálneho dialógu, ale bolo členom zoskupenia uznaných OZ v zmysle článku 8 rámcovej dohody z 18. decembra 2008, ktoré spĺňalo podmienky reprezentatívnosti stanovené v článku 9 tej istej rámcovej dohody.

120 Po prvé pritom prejednávanú žalobu podal SFIE-PE, ktorý – ako žalobcovia sami uviedli – nebol signatárom dohody z 18. decembra 2008, spolu s TAO-AFI, a nepodalo ju odborové zoskupenie, ktorého členom je TAO-AFI. Po druhé zo spisu nevyplýva, že TAO-AFI ako také pred týmto obdobím, počas neho alebo po ňom spĺňalo podmienky reprezentatívnosti stanovené v článku 9 rámcovej dohody z 18. decembra 2008.

121 Tvrdenie žalobcov, že TAO-AFI nedostalo oznámenie o strate reprezentatívnosti uvedené v článku 11 rámcovej dohody z 18. decembra 2008, ktoré predchádza pozastaveniu výkonu práv vyplývajúcich z tejto dohody, je preto v prejednávanom prípade irelevantné. Skutočnosť, na ktorú sa odvolávajú žalobcovia, že TAO-AFI je naďalej adresátom oznámení, ktoré Komisia zasiela zastupiteľským organizáciám, ako spolupredseda confédération PLUS, je tiež irelevantné, lebo – ako bolo uvedené v bode 120 vyššie – žalobu nepodala confédération PLUS, ale podalo ju TAO-AFI. Z toho istého dôvodu treba navyše odmietnuť tvrdenie žalobcov, že TAO-AFI nemohlo konať bez súhlasu confédération PLUS.

122 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba konštatovať, že nemožno uznať, že žalobcovia majú v prejednávanom prípade aktívnu legitimáciu na základe ochrany procesných záruk stanovených v rámcovej dohode z 18. decembra 2008.

– O rámcovej dohode z 12. júla 1990

123 Pokiaľ ide o rámcovú dohodu z 12. júla 1990 uzatvorenú medzi Parlamentom a viacerými OZ, vrátane SFIE-PE, treba poukázať na to, že podľa článku 1 tejto dohody „Parlament podpisom tejto dohody vyjadruje zásadu úradného uznania [OZ], ktoré sú signatármi tejto dohody, ako aj [OZ], ktoré k nej pristúpia v budúcnosti“.

124 V článku 2 rámcovej dohody z 12. júla 1990 sa uvádza:

„[OZ], ktoré sú signatármi, ďalej len ako ‚organizácie', vyhlasujú, že

a) predmetom ich činnosti je ochrana záujmov a práv všetkých zamestnancov inštitúcie,

b) sú organizáciami založenými v súlade s právnymi predpismi ako právnické osoby, ktoré vykonávajú svoju činnosť na základe stanov a na demokratickom základe, pričom ich usmernenia určujú a ich výkonné orgány volia všetci ich členovia,

c) vykonávajú svoju činnosť úplne nezávisle."

125 Podľa článku 3 rámcovej dohody z 12. júla 1990 „organizácie sa môžu združovať do zväzov a byť priamymi alebo nepriamymi členmi medzinárodných odborových organizácií".

126 Hlava II rámcovej dohody z 12. júla 1990 zavádza nasledujúci konzultačný a zmierovací postup:

„Článok 4

Konzultácie medzi zmluvnými stranami sa týkajú:

a) návrhov na zmenu služobného poriadku a pravidiel zamestnávania ostatných zamestnancov,

b) každej podstatnej zmeny všeobecných podmienok zamestnávania alebo práce úradníkov alebo ostatných zamestnancov, pričom organizácie a výbor zamestnancov vzájomnou dohodou určia, na ktoré prípady sa vzťahuje toto písmeno,

c) otázok všeobecného záujmu v medziach stanovených v článku 7.

Článok 5

Konzultačný postup sa uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté úlohy a právomoci, ktoré služobný poriadok priznáva výboru zamestnancov. Jeho cieľom je podporovať kvalitu a účinnosť sociálnych vzťahov.

Článok 6

1. Konzultačný postup umožňuje zmluvným stranám vzájomne vyjadriť svoje názory a jeho cieľom je dospieť k spoločným názorom.

Organizácie zastupuje na konzultáciách výbor odborových organizácií, ktorého zloženie a činnosť upravia organizácie. Na týchto konzultáciách sa zúčastní aj výbor zamestnancov. Organizácie a výbor zamestnancov sa zaväzujú zabezpečiť, aby vo všetkých prípadoch zastupovala zamestnancov len jedna delegácia.

V prípadoch uvedených v článku 4 [písm.] a) a b) zástupcov orgánov Parlamentu určí generálny tajomník.

2. Konzultácie o zmene služobného poriadku sa uskutočňujú počas prípravy stretnutí Výboru pre služobný poriadok a stretnutí kolégia vedúcich administratívy.

3. Konzultačný postup medzi zmluvnými stranami sa začne na žiadosť jednej z nich; po formálnej žiadosti sa stretnutia musia začať najneskôr do dvoch týždňov.

Článok 7

1. Na začiatku každého parlamentného roka (september) sa uskutoční všeobecné konzultačné stretnutie, ktoré zvolá predseda Parlamentu.

2. Okrem predsedu Parlamentu sa na týchto konzultáciách zúčastnia aj všetky organizácie, ktoré sú signatármi tejto dohody, generálny tajomník a ktokoľvek, koho určí predseda. Na tomto stretnutí sa zúčastnia aj traja zástupcovia výboru zamestnancov.

Článok 8

Zmluvné strany sa zaväzujú vymedziť v protokole, ktorý sa pripojí k tejto dohode, zmierovací postup, ktorý sa má uskutočniť v prípade zastavenia prác.“

127 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že – ako vyplýva z článku 4 rámcovej dohody z 12. júla 1990 – pôsobnosť konzultačného postupu upraveného touto rámcovou dohodou sa týka „návrhov na zmenu služobného poriadku“, „každej podstatnej zmeny všeobecných podmienok zamestnávania alebo práce úradníkov alebo ostatných zamestnancov“, ako aj „otázok všeobecného záujmu“.

128 Po prvé, čo sa týka „návrhov na zmenu služobného poriadku“, treba poukázať na to, že z článku 6 ods. 2 rámcovej dohody z 12. júla 1990 vyplýva, že konzultácie o zmene služobného poriadku sa uskutočňujú počas prípravy stretnutí Výboru pre služobný poriadok a stretnutí kolégia vedúcich administratívy. Je pritom potrebné poznamenať, že podľa článku 10 služobného poriadku sa všetky návrhy na revíziu služobného poriadku prerokovávajú s Výborom pre služobný poriadok. To znamená, že „návrhy na zmenu služobného poriadku“ spomenuté v článku 4 písm. a) uvedenej rámcovej dohody zodpovedajú návrhom na revíziu služobného poriadku uvedeným v článku 10 služobného poriadku. Ako však bolo uvedené v bode 95 vyššie, článok 10 služobného poriadku sa nemal uplatniť v rámci postupu, ktorý viedol k prijatiu napadnutých nariadení. Z toho vyplýva, že článok 4 písm. a) tejto rámcovej dohody – keďže sa týka prípadu revízie služobného poriadku v zmysle článku 10 tejto dohody – nemôže predstavovať právny základ uplatnenia konzultačného postupu upraveného tou istou rámcovou dohodou v prejednávanom prípade.

129 Po druhé, pokiaľ ide o článok 4 písm. c) rámcovej dohody z 12. júla 1990, treba poukázať na to, že toto ustanovenie sa týka „otázok všeobecného záujmu v medziach stanovených v článku 7“. Podľa tohto posledného uvedeného článku je predseda Parlamentu povinný zvolať všeobecné konzultačné stretnutie na začiatku každého parlamentného roka, teda v septembri. Možno z toho teda vyvodiť, že v rámci tohto každoročného konzultačného stretnutia sa určujú otázky všeobecného záujmu, ktoré budú predmetom konzultácií.

130 V prejednávanom prípade pritom žalobcovia v rámci jediného žalobného dôvodu týkajúceho sa veci samej tvrdia, že každoročné konzultačné stretnutie uvedené v článku 7 rámcovej dohody z 12. júla 1990 sa nekonalo, takže prijatie napadnutých nariadení logicky nemohlo byť vymedzené na tomto stretnutí ako otázka všeobecného záujmu.

131 V tomto smere treba poukázať na to, že Parlament sa nemôže odvolávať na takú skutočnosť – aj keby bola preukázaná – s cieľom odôvodniť neuplatnenie konzultačného postupu, keďže podľa článku 7 rámcovej dohody z 12. júla 1990 mal práve Parlament zvolať každoročné konzultačné stretnutie. Je však potrebné poznamenať, že skutočnosť, že v septembri 2013 sa nekonalo každoročné konzultačné stretnutie, je v prejednávanom prípade irelevantná. Vzhľadom na to, že rozhodnutie Súdneho dvora vo veciach C-63/14, C-66/12 a C-196/12 bolo vydané až 19. novembra 2013 a Komisia predložila Parlamentu svoj návrh na úpravu odmien až 10. decembra 2013, totiž prijatie napadnutých nariadení v každom prípade nemohlo byť predmetom diskusií na každoročnom konzultačnom stretnutí, ktoré sa

malo konať v septembri 2013. Článok 4 písm. c) uvedenej rámcovej dohody preto nemohol odôvodniť uplatnenie konzultačného postupu upraveného touto rámcovou dohodou pri prijímaní napadnutých nariadení.

132 Po tretie, čo sa týka „podstatn[ých] zm[ien] všeobecných podmienok zamestnávania alebo práce úradníkov alebo ostatných zamestnancov“, treba poukázať na to, že v článku 4 písm. b) rámcovej dohody z 12. júla 1990 sa uvádza, že „[OZ] a výbor zamestnancov vzájomnou dohodou určia, na ktoré prípady sa vzťahuje toto písmeno“.

133 V reakcii na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, ktoré prijal Všeobecný súd na základe článku 89 ods. 3 písm. a) a b) rokovacieho poriadku, žalobcovia, ako aj Parlament predložili dokument s názvom „Výbor zamestnancov [Parlamentu] a organizácie, ktoré sú signatármi rámcovej dohody [z 12. júla 1990], vzájomnou dohodou v súlade s [článkom 4 písm. b) uvedenej rámcovej dohody] určujú toto rozdelenie: Rozdelenie právomocí medzi [v]ýborom zamestnancov a [OZ] združenými vo výbore odborových organizácií“ (ďalej len „dohoda o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ“).

134 V liste pripojenom k dohode o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ, ktorý predsedovi Parlamentu zaslal výbor odborových organizácií, sa uvádza, že znenie tejto dohody schválil výbor odborových organizácií na svojom stretnutí zo 17. septembra 1996, pričom rozhodol jednomyseľným hlasovaním OZ, ktoré sú signatármi rámcovej dohody z 12. júla 1990, a výbor zamestnancov ho schválil na svojom stretnutí z 30. septembra 1996, pričom 16 hlasujúcich bolo za, jeden bol proti a štyria sa zdržali hlasovania.

135 Bod III dohody o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia služobného poriadku a postupy, ktoré sú v ňom upravené, [OZ] združené vo [v]ýbore odborových organizácií pôsobia v oblasti stanovovania, zmien a hodnotenia zamestnaneckej politiky, ako aj vo všetkých oblastiach týkajúcich sa všeobecných podmienok zamestnávania zamestnancov. Ide najmä o nasledujúce prípady:

— zmena všeobecných podmienok zamestnávania vo všetkých prípadoch, keď existuje rozhodnutie Rady prijaté na základe návrhu Komisie, ktoré sa týka zamestnancov všetkých inštitúcií (služobný poriadok, podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov, odmeny), ako aj ich vykonávanie;

— podstatná zmena podmienok zamestnávania alebo práce, ako aj všeobecné vykonávacie predpisy a pravidlá prijaté v rámci inštitúcie alebo prijaté [k]olégiom vedúcich administratívy;

— hľadanie riešení v prípade nečinnosti poradných orgánov alebo orgánov podieľajúcich sa na riadení alebo v prípade vážnych nezhôd, ktoré sa v rámci nich vyskytnú;

— zmena podmienok fungovania poradných orgánov alebo orgánov podieľajúcich sa na riadení (zriadenie, zmena právomocí, zmena zloženia);

— otázky všeobecného záujmu a požiadavky týkajúce sa oblastí, na ktoré sa nevzťahuje pôsobnosť poradných orgánov alebo orgánov podieľajúcich sa na riadení.“

136 Podľa bodu IV dohody o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ možno revíziu tejto dohody začať na žiadosť jednej zo zmluvných strán.

137 Parlament poznamenáva, že nemôže byť viazaný dohodou o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ, lebo táto dohoda rozdeľuje právomoci nad rámec právomocí uvedených v článku 4 písm. b) rámcovej dohody z 12. júla 1990. Ako príklad Parlament uvádza, že prípad „zmen[y] všeobecných podmienok zamestnávania vo všetkých prípadoch, keď existuje rozhodnutie

Rady prijaté na základe návrhu Komisie, ktoré sa týka zamestnancov všetkých inštitúcií (služobný poriadok, podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov, odmeny), ako aj ich vykonávani[a]“, spravidla spadá pod článok 4 písm. a) uvedenej rámcovej dohody.

138 Podľa Parlamentu z dohody o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ vyplýva, že OZ môžu zohrávať určitú úlohu pri konzultáciách o otázke odmien len vedy, ak po prvé problematika, ktorá sa týka odmien, predstavuje skutočne podstatnú zmenu pracovných podmienok a po druhé táto zmena je skutočne predmetom konzultácie uskutočnenej podľa pravidiel rámcovej dohody z 12. júla 1990.

139 Parlament navyše poznamenáva, že v posledných rokoch sa objavili mnohé námietky týkajúce sa rámcovej dohody z 12. júla 1990, ako aj dohody o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ tak zo strany OZ, ako aj zo strany výboru zamestnancov. OZ sa domnievali, že uvedenú rámcovú dohodu treba zmeniť, ale ustanovenie o jednomyseľnosti doteraz bránilo takej zmene. Parlament tiež predložil rozhodnutie prijaté výborom zamestnancov na jeho stretnutí z 30. marca a 1. apríla 2014, v ktorom výbor zamestnancov vyzval na revíziu tejto rámcovej dohody, a to po preskúmaní jej zlučiteľnosti so služobným poriadkom, ako aj dohody o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ tak, aby táto dohoda vyjadrovala rozdelenie právomocí, ktoré je v súčasnosti stanovené v článku 9 ods. 3 a v článkoch 10 až 10c služobného poriadku, a poveril svojho predsedu, aby sa s touto otázkou obrátil na príslušné orgány Parlamentu.

140 V tejto súvislosti treba poznamenať – ako uvádza Parlament –, že dohoda o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ sa má vykladať so zreteľom na článok 4 písm. b) rámcovej dohody z 12. júla 1990 v tom zmysle, že neumožňuje priznať výboru zamestnancov alebo OZ právomoci, ktoré prekračujú rámec pôsobnosti tohto ustanovenia týkajúceho sa „podstatn[ých] zm[ien] všeobecných podmienok zamestnávania alebo práce úradníkov alebo ostatných zamestnancov“. Z toho vyplýva, že táto dohoda o rozdelení právomocí nemôže rozšíriť rozsah pôsobnosti článku 4 písm. b) uvedenej rámcovej dohody na prípady, ktoré spadajú pod článok 4 písm. a) a c) tejto rámcovej dohody.

141 Vzhľadom na túto úvahu treba vykladať bod III prvú zarážku dohody o rozdelení právomocí medzi výborom zamestnancov a OZ tak, že sa týka prípadov, v ktorých z rozhodnutia Rady prijatého na základe návrhu Komisie, ktoré sa týka odmien, môže vyplynúť podstatná zmena všeobecných podmienok zamestnávania.

142 Tak vzhľadom na účel napadnutých nariadení, ktorými sa mali upraviť odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky, na roky 2011 a 2012, ako aj vzhľadom na použitie ustanovenia o výnimke, ktoré sa nachádza v článku 10 prílohy XI služobného poriadku a ktoré dovoľuje odchýliť sa od metódy ročnej úpravy odmien stanovenej v článku 3 tej istej prílohy a priznáva Komisii právomoc predložiť „potrebné návrhy“, treba konštatovať, že tieto nariadenia mohli spôsobiť podstatnú zmenu všeobecných podmienok zamestnávania v zmysle článku 4 písm. b) rámcovej dohody z 12. júla 1990, a preto sa na ne mohol vzťahovať konzultačný postup upravený v tejto dohode.

143 V rozpore s tým, čo tvrdí Parlament, otázka, či napadnuté nariadenia napokon spôsobili podstatné zmeny všeobecných podmienok zamestnávania a práce úradníkov a ostatných zamestnancov Únie, je irelevantná pre určenie uplatniteľnosti procesných ustanovení, ktoré prirodzene predchádzajú prijatiu uvedených nariadení.

144 Z toho vyplýva, že SFIE-PE sa v rámci postupu, ktorý viedol k prijatiu napadnutých nariadení, mohol dovolávať procesných záruk stanovených v rámcovej dohode z 12. júla 1990.

145 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba konštatovať, že SFIE-PE je podľa judikatúry spomenutej v bode 55 vyššie aktívne legitimovaný na podanie žaloby na základe článku 263 ZFEÚ, ktorá smeruje k zrušeniu napadnutých nariadení. Žaloba je naopak neprípustná v rozsahu, v akom ju podalo TAO-AFI, keďže žalobcovia nepreukázali, že TAO-AFI je v prejednávanom prípade aktívne legitimované.

O veci samej

146 Žalobcovia na podporu jediného žalobného dôvodu v podstate uvádzajú, že počas postupu, ktorý viedol k prijatiu napadnutých nariadení, neboli požiadaní o vyjadrenie. Konkrétne tvrdia, že Komisia s nimi neprerokovala návrh na zmenu a doplnenie služobného poriadku pred jeho predložením Parlamentu a Rade a že Parlament s nimi počas trojstranného rokovania tiež neprerokoval uvedený návrh. Žalobcovia v replike tiež tvrdia, že napadnuté nariadenia boli prijaté v rozpore s trojstranným konzultačným postupom v oblasti vzťahov so zamestnancami upraveným v rozhodnutí Rady z 23. júna 1981. Parlamentu konkrétne vytýkajú, že v rámci prijímania napadnutých nariadení sa odmietol zúčastniť na tomto konzultačnom postupe.

147 Táto neexistencia konzultácií podľa žalobcov predstavuje porušenie ich práv na informácie a konzultácie zakotvených v článkoch 27 a 28 Charty základných práv a v článku 154 ZFEÚ, ako sú zaručené v ustanoveniach smernice 2002/14, v článku 9 ods. 3, v článkoch 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 a v článku 1 prílohy II služobného poriadku, zmeneného a doplneného nariadením č. 1023/2013, ako aj v rámcových dohodách z 12. júla 1990 a z 18. decembra 2008, ktoré Parlament, resp. Komisia uzavreli s viacerými OZ, a v rozhodnutí Rady z 23. júna 1981, ktorým sa zavádza trojstranný konzultačný postup.

148 V tejto súvislosti treba na úvod poukázať na to, že podľa judikatúry je potrebné časť jediného žalobného dôvodu založenú na porušení konzultačného postupu upraveného v rozhodnutí Rady z 23. júna 1981, ktorá bola uvedená po prvý raz v replike, vyhlásiť za neprípustnú, keďže SFIE-PE neuviedol nijakú novú právnu alebo skutkovú okolnosť na odôvodnenie jej oneskoreného uvedenia (rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-340/04, EU:T:2007:81, bod 164).

149 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, že článok 9 ods. 3, články 10a, 24b a 55 služobného poriadku, ako aj článok 1 prílohy II služobného poriadku boli počas postupu, ktorý viedol k prijatiu napadnutých nariadení, porušené, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktorý sa uplatní na konanie pred Všeobecným súdom v súlade s článkom 53 prvým odsekom toho istého štatútu, a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, uplatniteľného v čase podania návrhu na začatie konania, tento návrh musí obsahovať okrem iného zhrnutie žalobných dôvodov, na ktorých je založený. Musí teda jasne formulovať, v čom spočíva žalobný dôvod, na ktorom sa žaloba zakladá, takže jeho samotné abstraktné uvedenie nezodpovedá požiadavkám Štatútu Súdneho dvora a rokovacieho poriadku. Navyše toto zhrnutie, aj keď stručné, musí byť dostatočne jasné a presné, aby žalovanému umožnilo pripraviť si svoju obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe prípadne aj bez ďalších podporných informácií. Právna istota a riadna správa vecí verejných vyžadujú na to, aby žaloba alebo, konkrétnejšie, žalobný dôvod boli prípustné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sú založené, vyplývali koherentným a zrozumiteľným spôsobom už zo samotného textu žaloby. Keďže žalobcovia vôbec nešpecifikovali svoju výhradu založenú na porušení článku 9 ods. 3, článkov 10a, 24b a 55 služobného poriadku, ako aj článku 1 prílohy II služobného poriadku, túto výhradu treba vyhlásiť za neprípustnú.

150 Pokiaľ ide o údajné porušenie ustanovení článku 154 ZFEÚ, smernice 2002/14, ako aj článku 10 služobného poriadku, treba poukázať na to, že tieto ustanovenia sa nemali uplatniť v rámci postupu, ktorý viedol k prijatiu napadnutých nariadení, takže túto výhradu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

151 Čo sa týka údajného porušenia procesných záruk stanovených v dohode z 18. decembra 2008, je potrebné pripomenúť, že hoci SFIE-PE nevyplývajú z tejto dohody, ktorej nie je signatárom, nijaké procesné práva, nedodržanie procesných pravidiel týkajúcich sa prijímania aktu Únie, ktoré stanovili samotné príslušné inštitúcie, akými sú pravidlá vyplývajúce z uvedenej dohody, predstavuje porušenie podstatných formálnych predpisov v zmysle článku 263 druhého odseku ZFEÚ, ktoré môže súd Únie preskúmať aj bez návrhu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. decembra 2007, Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, bod 62; z 2. októbra 2009, Cyprus/Komisia, T-300/05 a T-316/05, neuverejnený, EU:T:2009:380, body 205 a 206, a z 8. júla 2010, Komisia/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294, bod 63).

152 V prejednávanom prípade však treba konštatovať, že zo spisu nevyplýva, že došlo k porušeniu procesných práv zastupiteľskej OZ, ktorá je signatárom, v zmysle článku 8 tejto dohody.

153 Preto treba posúdiť dôvodnosť časti jediného žalobného dôvodu založenej na porušení rámcovej dohody z 12. júla 1990.

154 Žalobcovia v podstate tvrdia, že Parlament neusporiadal každoročné konzultačné stretnutie uvedené v článku 7 rámcovej dohody z 12. júla 1990, a to aj napriek listom v tomto zmysle zaslaným predsedovi Parlamentu. Uvádzajú, že spomenutá rámcová dohoda nestanovuje nijakú osobitnú formálnu náležitosť týkajúcu sa žiadosti o konzultácie, ale naopak v článku 7 upravuje formálny konzultačný postup.

155 Treba pritom na úvod poukázať na to, že žalobcovia si podľa všetkého zamieňajú každoročné konzultačné stretnutie, ktoré sa musí podľa článku 7 rámcovej dohody z 12. júla 1990 uskutočniť na podnet predsedu Parlamentu na začiatku každého parlamentného roka, s konzultačným postupom v pravom zmysle slova, ktorý sa v súlade s článkom 6 ods. 3 uvedenej rámcovej dohody začne medzi zmluvnými stranami na žiadosť jednej z nich.

156 Pokiaľ sa argumentácia žalobcov týka údajného neusporiadania každoročného konzultačného stretnutia, treba pripomenúť, že – ako bolo uvedené v bode 131 vyššie – táto skutočnosť aj za predpokladu, že by bola preukázaná, nemôže mať vplyv na postup prijímania napadnutých nariadení, lebo toto stretnutie by sa muselo v každom prípade uskutočniť v období, keď Komisia ešte nepredložila svoj návrh na úpravu odmien Parlamentu.

157 V prípade, ak by sa argumentácia žalobcov týkala odmietnutia Parlamentu začať konzultačný postup, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 6 ods. 3 rámcovej dohody z 12. júla 1990 sa konzultačné stretnutia začnú do dvoch týždňov od podania formálnej žiadosti. Je pravda – ako tvrdia žalobcovia –, že uvedená rámcová dohoda nespresňuje, čo je formálna žiadosť o začatie konzultačného postupu.

158 Je však potrebné konštatovať, že taká žiadosť musí obsahovať aspoň výslovnú zmienku o konzultačnom postupe upravenom rámcovou dohodou z 12. júla 1990 a musí byť adresovaná príslušnej inštitúcii.

159 V prejednávanom prípade pritom treba konštatovať, že dokumenty, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, nie sú formálnymi žiadosťami o začatie konzultačného postupu v zmysle článku 6 ods. 3 rámcovej dohody z 12. júla 1990.

160 V prvom rade, čo sa týka listov ústredného výboru zamestnancov zo 17. decembra 2013 a 4. marca 2014, v ktorých tento výbor namieta najmä neexistenciu predbežných konzultácií týkajúcich sa návrhu na úpravu odmien, ktorý Komisia predložila Parlamentu a Rade, ako aj čisto politický základ navrhovaných číselných údajov, ktoré nie sú založené na štatistických údajoch a nevyjadrujú mieru voľnej úvahy, ktorú má Komisia, treba konštatovať, že po prvé tieto listy nie sú adresované Parlamentu, ale Komisii a po druhé ich účelom je požiadať Komisiu, aby chránila záujmy svojich zamestnancov a vzala späť svoj návrh na úpravu odmien.

161 Pokiaľ ide ďalej o otvorený list z 18. decembra 2013, ktorý žalobcovia zaslali predsedovi Parlamentu a ktorého obsah sa v podstate zhoduje s obsahom listu, ktorý ústredný výbor zamestnancov zaslal Komisii 17. decembra 2013, je potrebné konštatovať, že uvedený otvorený list neobsahuje nijakú žiadosť o usporiadanie konzultačného stretnutia, ale jeho účelom je požiadať predsedu Parlamentu, aby konštatoval, že o pôvodnom návrhu Komisie na úpravu odmien, teda o návrhu na úpravu o 1,7 % na roky 2011 a 2012, nemožno rokovať.

162 Čo sa týka napokon otvoreného listu zaslaného predsedovi Parlamentu 26. februára 2014, treba konštatovať, že po prvé tento list nepodpísali SFIE-PE ani odborové zoskupenie, ktorého členom bol v tom čase SFIE-PE, a po druhé jeho účelom je vyzvať Parlament ako spolunormotvorcu, aby zmenil návrh na úpravu odmien Komisie z hľadiska „súčasných objektívnych údajov“ a vzal do úvahy „danú ekonomickú a sociálnu situáciu, ako aj prípadne… ďalšie faktory, ktoré sa majú zohľadniť, akými sú ukazovatele, ktoré sa týkajú riadenia ľudských zdrojov, a konkrétne potreby prijatia nových úradníkov“, k čomu Súdny dvor vyzval Komisiu vo svojich rozsudkoch z 19. novembra 2013, Komisia/Rada (C-63/12, EU:C:2013:752), a z 19. novembra 2013, Komisia/Rada (C-196/12, EU:C:2013:753).

163 Z toho vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že pri prijímaní napadnutých nariadení boli porušené ustanovenia rámcovej dohody z 12. júla 1990.

164 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba jediný dôvod prejednávanej žaloby zamietnuť ako nedôvodný.

O trovách

165 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku Všeobecný súd uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov konania v súlade s návrhmi Parlamentu a Rady.

166 Komisia znáša vlastné trovy konania podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **L’association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (TAO-AFI) a Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen (SFIE-PE) sú povinní nahradiť trovy konania.**

3. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Gratsias Kăncheva Wetter

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. septembra 2016.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Konanie a návrhy účastníkov konania 8

Právny stav 9

O prípustnosti 9

O ovplyvnení vlastných záujmov žalobcov 11

O existencii právneho predpisu, ktorý profesijným združeniam výslovne priznáva viacero oprávnení procesného charakteru 11

– O rámcovej dohode z 18. decembra 2008 16

– O rámcovej dohode z 12. júla 1990 20

O veci samej 25

O trovách 27